

Paríž

Neobyčajná cesta za poznaním sa začala celkom obyčajne – všetci sme sa stretli na parkovisku pred Hypertescom v Žiline – nastúpili sme do autobusu a vyrazili na západ.

Cesta dlhá viac ako 1400 km ubiehala rýchlo a bez problémov. Film „Amélia z Montmartru“ nám trochu navodil atmosféru Paríža, ktorý na nás čakal.

Do rannej parížskej zápchy sme sa zapojili skoro ráno, už o siedmej. Pekne sme si pomaličky vychutnávali tlačenicu áut a za hodinu sme boli na mieste – na ulici Lumiére. V mieste ubytovania ešte nikto nebol a tak sme chvíľku postáli. Popýchalo a mraky sa zlovestne nakopili. Ale netrvalo to dlho a brány hostela sa otvorili. Uložili sme tašky a kufre do skladíka a po prvýkrát spoločne, rozdelení do skupín k jednotlivým učiteľkám, sme sa vybrali na parížske metro.

Deň prvý

Návšteva futuristicky pôsobiacej modernej štvrte Le Defence – komplex modernej architektúry a zároveň najväčšia sochárska galéria pod holým nebom vo Francúzsku.

Presunuli sme sa metrom k Víťaznému oblúku Napoleona I. Bonaparta, ktorý bol postavený na pamiatku víťazstva pri Slavkove. A hoci bol dokončený až o niekoľko rokov neskôr, je dnes centrom urbanistickej koncepcie prefekta Haussamanna, ktorý realizoval prestavbu Paríža za vlády Napoleona III.

Cez jeden z najväčších bulvárov Champs Elysées sme sa pomaly peši presúvali do Tuilerijských záhrad. Múzeum s Monetovými slávnymi Leknami (Les Nympheas) bolo vytvorené z pôvodného skleníka a okrem Monetových miestností sú tu obrazy zbierky Waltera a Guillaumeho – Renoir, Picasso, Matisse, Soutine a mnohí ďalší.

Deň druhý

Po tradičných francúzskych raňajkách sme spoločne autobusom vyrazili do Auvers sur Oise – mestečka neďaleko Paríža, kde prežil posledné týždne života Vincent van Gogh a kde namaľoval mnoho svojich významných diel. Okrem iných aj gotický kostolík Nanebovzatia Panny Márie, polia a cintorín, na ktorom je dnes aj so svojim bratom Theom pochovaný. Ich hroby sú nenápadné, jednoduché a navštevované tisíckami ľudí. Hoci v dedinke už pôsobili aj iní umelci, ako napríklad Daubigny, ale van Gogh tu zanechal najpôsobivejšiu stopu. Jeho socha od sochára Ossipa Zadkineho stojí uprostred malého parku. Bol to neopakovateľne pôsobivý zážitok kráčať po uličkách, kde sa prechádzal aj van Gogh. Netušili sme, že ešte v ten deň uvidíme aj niektoré jeho obrazy.

Autobusom sme sa vrátili do Paríža, ale len na jeho okraj do časti, kde stojí významná stavba ranej gotiky – bazilika Saint-Denis. Všetci sme sa učili, že práve pri prestavbe tohto chrámu opát Suger

v prvej štvrtine 12. storočia použil oporný systém a vytvoril princíp gotickej architektúry, ktorý vyvrcholil v stavbe katedrál. Bazilika svätého Denisa je miestom, kde sú hrobky francúzskych kráľov už od šiesteho storočia. Dnes je tu okrem nádherných kamenných sôch nad hrobmi aj pôsobivý kráľovský plášť, v ktorom sem boli prenesené ostatky popravených panovníkov Ľudovíta XVI. a Márie Antoinetty. Keďže sme mali presne objednaný vstup do múzea geniálneho sochára Rodina, presunuli sme sa metrom do centra mesta. Vzhliadli sme na vyzdobenú kupolu kostola Invalidovne a vstúpili do Musée Rodin. Očarila nás vynikajúco usporiadaná kolekcia mnohých sôch – od malých, komorných plastík v rôznych materiáloch ako hlina či mramor sa tu nachádza väčšina jeho monumentálnych realizácií. Slávne súsošie Občania z Calais, životné dielo Brána pekiel, socha Balzaca, Eva a mnohé ďalšie. V tichu záhrady tohto kedysi hotela sa dnes prechádzajú nadšení obdivovatelia Rodina. A práve tu sme mali zrazu možnosť medzi všetkými tými sochami vidieť aj tri krásne obrazy Vincenta van Goga, ktoré sa ocitli v Rodinovom vlastníctve.

Prechádzkou cez parížske ulice lemované vysokými blokmi nájomných domov a rezidií sme sa dostali až k bazilike Saint- Germain- des - Prés. Základy kostola patria k najstarším v Paríži a reštaurovaním mu bola prinavrátená trochu pochmúrna stredoveká atmosféra. A hoci sme mali po večeri ešte dosť síl prejsť sa na Cité – ostrov, kde sa začala písať história Paríža, katedrálu Notre Dame sme už mohli pozorovať len zvonku, lebo ju pred ôsmou hodinou večer zatvárajú. Metrom sme sa dostali na jednu z najvýpravnejších Avenue – Montaigne. Popri obchodoch všetkých slávnych značiek módného priemyslu sme sa dostali k brehu Seiny ku Pont Alma, s dohľadom na Eiffelovu vežu. Kým sme sa úspešne rozsadili na hornej palube lode spoločnosti Bateau Mouche, už sa úplne zotmelo. Po rieke Seina sme sa pomaly vydali smerom k ostrovu Cité a opäť sme videli krásne osvietenu katedrálu, oboplávali sme ostrov sv. Luisa a popod mosty so zámkami zamilovaných sme sa plavili až k nohám rozsvietenej „Eiffelovky“ a späť do prístavu.

Deň tretí

Opäť nás čakal presun autobusom za mesto, do sídla francúzskych kráľov – jedného z najväčších zámkov na svete – Versailles. Po krátkej zástavke v nákupnom centre vo Velizy sme dorazili pred pôsobivý, bohato zlátený court d'honneur - vstupné nádvorie s kovovou bránou. Prehliadka len malej časti prezdobených interiérov, ktorým dominuje priestranná zrkadlová sála, bola takmer zatienená prehliadkou rozľahlých francúzskych záhrad. Odjazd z Versailles sa celkom logicky oddialil až na neskoršie popoludnie a po príchode do Paríža sme sa chceli metrom dostať k Montmartre. Avšak poplach na trase metra kvôli podozrivému balíčku, nám zmenil smer cesty a vystúpili sme opäť na Cité. Tentokrát sme spoznali krásu Notre Damme aj zvnútra.

Deň štvrtý

Očakávala nás návšteva najväčšieho múzea sveta Louvru. Vstúpili sme doň cez osobitný vchod pre skupiny a ocitli sme sa v priestoroch pod presklenou pyramídou, ktorú v roku 1989 naprojektoval new-yorský architekt Ieoh Ming Pei. Spoločne sme sa vybrali k azda najslávnejšiemu obrazu múzea Mone Lise a potom sme sa rozdelili na menšie skupinky, ktoré vlastným tempom viac náhodne ako premyslene sa prechádzali múzeom, ktoré sa nedá za pár hodín vôbec obísť. Ale videli sme nesmierne množstvo obrazov, sôch, parádne nábytky a textilie skutočne z celého sveta od staroveku až po 19. storočie. Každý musel nájsť dielo, ktoré ho zaujalo, nadchlo, prekvapilo.

Plní dojmov a s hlavami plnými obrazov sme vyšli pred pyramídu, aby sme sa presunuli k zadnej časti krídla Richelieu. Tu sídli súkromné múzeum dekoratívneho umenia Musée des Arts Décoratifs, do ktorého sme mali dohodnutý tak trochu protekčný vstup. Čakala nás výnimočná zbierka histórie nábytku od štyridsiatych rokov 20. storočia až do súčasnosti, výstava interiérov súčasných dizajnérov a čerešničkou na torte bola úžasná inštalácia výstavy modelov a inšpirácií belgického návrhára Dries van Notena. Krásny deň sme zavřšili prechádzkou okolo radnice Hotel de Ville až k Centre Georges Pompidou. Moderná budova uprostred historickej zástavby sa už dávno etablovala v parížskej architektúre a od roku 1977 je dôležitou súčasťou kultúrnych akcií v Paríži. Už sa pomaly stmievalo, ale aj tak sme sa mohli potešiť pohľadom na hravú fontánu so sochami Jean Tinguelyho a Niki de Saint-Phalle.

Deň piaty

Dopoludnia sme sa kochali výhľadom na Paríž. Väčšina sa poprechádzala uličkami umeleckej kolónie na vrchu Montmartre, videli rozľahlé mesto zo schodov pred monumentálnou fasádou kostola Sacre Coeur. Učiteľka dejín umenia a jeden žiak sa vybrali na opačnú stranu mesta do Centre Georges Pompidou, kde bola výstava Marcela Duchampa a stála zbierka umenia prvej polovice 20. storočia. Aj oni mali z horného poschodia nádherný výhľad na strechy parížskych domov.

Popoludní nás očakávala nádherná zbierka francúzskeho maliarstva druhej polovice 19. storočia, slávne obrazy Maneta a impresionistov, výnimočné diela van Gogha, Gauguina, Cézanna, Toulouse-Lautreca a mnohých ďalších. V priestoroch bývalej železničnej stanice, odkiaľ vychádzali vlaky do Orleánsu, je dnes slávne Musée d'Orsay.

Unavení ale nadchnutí krásou obrazov v múzeu sme sa peši popri Garnierovej eklektickej, obrovskej budove parížskej Opery presunuli do slávneho obchodného domu Galerie Lafayette. Na streche obchodného domu sme si odpočinuli a opäť uvideli Paríž z iného uhla.

Deň šiesty

A prišiel deň odchodu. Ale ešte nebol koniec, ešte nás čakali posledné zážitky z mesta nad Seinou.

Dopoludnia sme navštívili legendárny Cintorín Père Lachaise, najväčší v meste. Tu spočinulo

množstvo slávnych a úspešných ľudí, spevákov, hercov, spisovateľov, ale aj bankárov či šľachticov.

Pomníky sú rôznorodé, od jednoduchých až po monumentálne hrobky so stĺpmi a sochami.

V bludisku hrobov sa niektorým predsa len podarilo nájsť slávne mená ako Edith Piaf, Molière, Jim Morrison, Jean de La Fontaine, Simone Signoret, Yves Montand a iní. Potom sme sa spoločne presunuli metrom na druhý koniec mesta – na Trocadero. Z vyvýšeného nádvorja, uprostred ebenovo čiernych predavačov suvenírov sme sa kochali pohľadom na Eiffelovu vežu. Potom sme sa pomedzi zástupy turistov pretisli až k mostu a pod železnú vežu. Tak ako predtým do všetkých múzeí sme aj tu mali presne objednaný vstup a nemuseli sme si vystáť dlhočizný rad.

A ako sa hovorí – to najlepšie na koniec – vďaka krásnemu počasiu a úžasnej viditeľnosti sme z úplného vrchu, z výšky 280 metrov mohli vidieť takmer všetky pamiatky, urbanizmus, rieku – jednoducho

celé mesto Paríž, ktoré sa týmto nezabudnuteľným výhľadom s nami rozlúčilo.

Naposledy sme vošli do metra – priviezli sme sa späť k hostelu a nastúpili do pripraveného autobusu. Okolo pol piatej sme vyrazili späť domov. Po krátkej nákupnej prestávke vo Val d'Europe sme už išli priamo diaľnicou cez Nemecko a Česko domov.

Deň siedmy

Tento posledný deň sa začal na diaľnici v Nemecku. Bez problémov a len s jedným zastavením sme sa dostali do Čiech. Aj tu sme stáli len raz a akoby bola cesta naspäť kratšia, boli sme zrazu na Slovensku.

Pokojné nedeľné cesty nám umožnili, že sme sa ešte pred poludním na parkovisku pri Hypertescu šťastlivo zvitáli s rodinami a plní zážitkov a spomienok a niektorí aj s darčekom či katalógmi, vrátili do reality.

Mgr. Darina Arce